

Julia Caesar

Det här pratar inte politikerna om i Almedalen

👤 Julia Caesar 📁 Feminism, Inrikespolitik, Integration, Mångkultur, Migration, Yttrandefrihet 🕒 4 juli, 2018 4 juli, 2018 ☰ 9 Minutes

Innehållet i den här artikeln kommer vi garanterat inte att höra ett enda ord om under den pågående politikerveckan i Almedalen, Visby.

Texten är en ledare, skriven av Ann-Charlott Altstadt och publicerad i Göteborgs-Posten. Eftersom tidningen låst texten återger honden nu på Facebook. Altstadt skriver om en av våra största icke-frågor; vad som händer när två ideologier, antirasism och feminism, frontalkolliderar.

Ann Charlott Altstadt, ledarskribent Göteborgs-Posten.

Våldtakterna i exempelvis Malmö leder inte till feministisk vrede exempelvis i form demonstrationer, manifestationer och kravlistor till politiker och polis, skriver Ann-Charlott Altstadt, och gör en glasklar analys av varför det är så.

”Det vi just nu bevittnar är en vänsterfeminismens förtroendekollaps i realtid. Den sjunkande förmågan att analysera verkligheten illustreras av de ökande sexualbrottens frånvaro i debatten.

Enligt radikalfeminismens forna fixstjärna Susan Brownmiller skulle våldtäkt förstås som systematisk terror riktad mot kvinnor i syfte att vidmakthålla patriarkatets dominans. Men samtidigt som brottet idag laddats med större politisk sprängkraft än någonsin har en av

feminismens främsta kamp- och symbolfrågor utan debatt eller teoretiska förklaringar reducerats till vissa mäns våld mot vissa kvinnor på vissa platser.

Linda Westerlund Snecker (v).

Vid en riksdagsdebatt i april hävdade exempelvis Vänsterpartiets rättspolitiska talesperson Linda Westerlund Snecker euforiskt att sexualbrotten inte ökar, men att alltför många kvinnor nu anmäler tack vare den feministiska revolutionen metoo.

Hon låtsades inte om att nationella trygghetsundersökningens senaste mätning gjordes före höstens metoo och visar att anmälningsbenägenheten sedan 2011 ligger på en låg nivå samt att sexualbrotten faktiskt ökat med 8 procent mellan 2016–2017.

2016 blev 2,4 procent av befolkningen utsatta för sexualbrott. Mer än en fördubbling sedan 2014 och Brå:s forskare anger 2012 som startår för ökningen (Brå rapport 2018:1 NTU).

I 65 procent av fallen är förövaren okänd för offret och drygt hälften av sexualbrotten sker på offentlig plats. Tonåringar och unga kvinnor, 16–24 år, tillhör den mest utsatta gruppen.

Mellan 2015–2016 ökade också våldtäktsanmälningarna från 5 918 till 7 369 medan polisen förra året lade ner 13 våldtäktsärenden om dagen.

Att 12 procent av kvinnorna i befolkningen undviker att gå ut ensamma kvällstid i sitt bostadsområde och 30 procent känner sig mycket eller ganska otrygga skulle förr lyfts som en avgörande feministisk fråga och beskrivits i krigstermer.

Jag antar att orsaken hittas i Brå:s rapport från 2005 som visar att det var 4,5 gånger vanligare för utrikes födda män att registreras som misstänkta för våldtäkt än för dem med svenskfödda föräldrar (Brå undersökte förhållandet 1997–2001). De senare 20 åren har antalet män från riskgruppen blivit många fler och det är därmed rimligt att anta att problemet idag är än större.

Istället för 90-talets aktivism har våldtäkt som samhällsproblem medfört en väldig, passiviserande värderingskrasch. Antirasismen har kolliderat med radikalfeminismen och lämnat den senare i spillror.

Konsekvensen blir att två olika teorier, båda lika bristfälliga inför den komplexa verkligheten, idag måste tillämpas för att förklara våldtäkt och andra sexualbrott; könsmaktsordningen eller socioekonomiska faktorer – allt beroende på gärningsmannens hudfärg.

För patriarkatet anses paradoxalt nog kunna förklara allt från allvarliga metoo-övergrepp till minsta beståndsdel i relationen mellan könen, förutom när männen har sin bakgrund i världens mest patriarkala kulturer.

När Expressens kartläggning i våras visade att endast 1 av 43 dömda gruppvåldtäktsmän 2016–2017 har svenskfödda föräldrar gav vänsterpartisten Linda Westerlund Snecker förklaringen; bristande integration, bostadstillgång och skolresultat samt maskulinitetsnormer som utslöt prat och kramar.

Westerlund Snecker sammanfattade därmed det exceptionella historiska skifte som obemärkt ägt rum och i grunden förändrat det vi kallar feminism. En kopernikansk revolution där kvinnan har fått träda tillbaka från sin självklara position som ensamt politiskt subjekt och delar den numera med en man som anses än mer förtryckt.

Konsekvensen har blivit att dagens vänsterfeminism ser striden att beskydda vissa män överordnad den förr så grundläggande kampen för kvinnor mot våldtäkt.

För Westerlund Sneckers tolkning av gruppvåldtäkterna skulle varit otänkbar för 90-talets dominerande radikalfeminism. Patriarkala strukturer ansågs vara det enda giltiga svaret och socioekonomiska förklaringar skulle avvisats som ett försök att ansvarsbefria mannen.

Utgångspunkten för den statliga utredning som föregick kvinnofridslagen 1999 (SOU 1995:15:60 Del A) var att våldtäkt är ett *”extremt exempel på den obalans som råder i maktförhållandet mellan könen”*. Och mäns våld mot kvinnor *”handlar om kvinnoförakt som tar sig uttryck i förlegade föreställningar om kvinnors lägre värde och mäns rätt att kontrollera kvinnor som är inbyggt i själva samhällsstrukturen”*.

Kvinnofridspropositionen 1997 slår också fast att *”mäns våld mot kvinnor inte kan förklaras på samma sätt som annan våldsbrottslighet. Kunskap om detta är omistligt om våldet mot kvinnor skall kunna bekämpas på ett effektivt sätt.”*

Lars Ohly, före detta partiledare för vänsterpartiet.

Lars Ohly som vit man använde exempelvis denna radikalfeministiska förklaring i sin jättepudel på Svenska Dagbladets debattsida efter att ha blivit polisanmäld under metookampanjen. Han visade därmed ofrivilligt att också patriarkatet lika lätt som socioekonomiska förklaringar kan ansvarsbefria mannen. För Ohlys närgångenhet berodde på *"mönster av värderingar"* som *"möjliggör övergrepp"*.

Och enligt Ohly är *"inte alla män"* ett *"värdelöst försvar"* eftersom han som alla andra har del i det *"patriarkala samhälle som endast överlever på grund av våra egna attityder"*.

Det betyder att män som inte begått övergrepp också är skyldiga men också försvarslösa eftersom de, enligt Ohly och radikalfeminismen, saknar mandat att ifrågasätta kvinnors upplevelser.

Men inte alla män eller pojkar ses som fångna i de patriarkala mönstren eller är per automatik skyldiga. När exempelvis fem personer från ett HVB-hem på Gotland anhölls misstänkta för att ha gruppvåldtagit en rullstolsbunden kvinna 2016 anordnade de uttalat feministiska partierna V och Fi en opolitisk manifestation mot sexism och rasism istället för en politisk sådan mot våldtäkt och patriarkatet. (Männen släpptes i brist på bevis.)

Det är viktigt att bekämpa både rasism och sexism. Att generalisera individers beteenden, positiva som negativa, till gruppegenskaper leder oavsett hudfärg eller kön som bäst till missförstånd som värst till våldsamma konflikter. Men de dubbla måttstockarnas feminister, som vill beskydda vissa män, landar antingen i självmotsägelse eller tvingas till egendefinierad rasism. För hur ska de egentligen dra kammen; över några eller alla?

När det förra året blev känt att 15 afghaner dömts för olika gruppvåldtäkter på yngre pojkar så uppmanade två kvinnor från den kristna organisationen Agape personal och andra engagerade på HVB- och familjehem att våga prata om övergreppen bland ensamkommande. I sin artikel, på SVT Opinion, utgår de från att alla förövare är barn och betonar att de flesta i gruppen utsatts för trauman. För att bryta det

”destruktiva beteendet” gav kvinnorna från Agape därför råd som handlar om gemenskap, kommunikation, psykisk och fysisk närhet.

Det står i skarp kontrast till hur man talar om vita våldtäktsmän och även tonåriga metoo-förövare eftersom de, enligt radikalfeminismen, aldrig kan betraktas annat än som patriarkatets predatorer.

Rosanna Dinamarca (v).

Vänsterpartiets Rossana Dinamarca hävdade exempelvis i sitt första majtal att metoo gjort det så tydligt att *”förövarna mot våra kroppar är män”*. Och hon drar därför slutsatsen *”jag måste leva mitt liv som om det var alla män, för hur ska jag veta vem av dom?”*.

Men om vi ska ta Dinamarcas undran, som leder till ständig mansrädsla, på allvar så borde hon också vara intresserad av riskkalkyler för att skydda sin kropp. I maj publicerade Aftonbladet en granskning av alla gruppvåldtäktsdomar sedan 2012 som visar att endast 13 gärningsmän av 112 har föräldrar som båda är svenskfödda. 82 förövare är födda utanför Europa och hela 25 stycken har afghanskt medborgarskap.

Om Dinamarca ska framstå som trovärdig i sin radikalfeministiska dogmatiska retorik – alla män är potentiella förövare – så borde hon också ta sig själv på orden och anpassa sitt liv utefter kunskapen om den enorma överrepresentationen. Men om Dinamarca vaksamt skulle vidta några sådana mått och steg så har hon dock enligt den egna vänsterfeministiska logiken diskvalificerat sig själv som rasist.

Om idag var igår skulle vågen av vrede, kändismanifestationernas solidaritet och analyserna av patriarkatet även ha gällt gruppvåldtäkterna som ägt rum i Malmö, inte bara de sexuella övergreppen och trakasserierna på Stockholms kulturscener. Men bara tanken därpå skaver av förkastlig rasism. Det förklaras, som jag tidigare skrivit i SvD, av att dagens postkoloniala identitetspolitiska intersektionella vänsterfeminism inte kan renodla kvinnofrågor.

I den ideologiska dimman går inga andra förövare att urskilja än vita män och även gärningsmän ses som offer om de tillhör en underordnad minoritetsgrupp.

Ett vänsterfeminismens svek som också omfattar de grupper som ska beskyddas.

För den nationella trygghetsundersökningen lyfter fram andra generationens invandrarflickor/kvinnor som en av de mest utsatta grupperna och att även antalet män/pojkar som utsatts för sexualbrott eller anmält våldtäkt kan ha ökat.

Att vänsterfeministiska opinionsbildare idag prioriterar "stoppa rasismen" framför "stoppa våldtäkterna", då de tolkar in en konflikt mellan parollerna, får konsekvenser både för brottsoffren som för det alltmer polariserade debattklimatet.

När Malmö 2016 skakades av 33 anmälda överfallsvåldtäkter varav 8 gällde barn kritiserade kriminologiprofessor Jerzy Sarnecki polisen. De hade, efter våldtäkten på en 14-årig flicka, släppt ett utförligt signalement på våldtäktsmannen. Enligt Sarnecki gav polisen nu en "oerhört stereotyp bild" och "risken är att det kommer att ge obehagliga spänningar i samhället".

Jag har dock inte sett några vänsterfeminister protestera mot att polisen för det mesta inte går ut med signalement. En praxis som alltså Jerzy Sarnecki vill upprätthålla, trots att det underlättar för våldsmän att hålla sig undan rättvisan.

Kvinnofridslagens förarbeten efterlyste i brottspreventivt syfte ökad kunskap om förövarna. Men att Brå nyligen, efter massiva påtryckningar, äntligen meddelade att gärningsmännens ursprung åter ska redovisas tolkas på nyvänsterfeministiska som ett underblåsande av rasism som gynnar SD.

Justitieminister Morgan Johansson och Jerzy Sarnecki med flera förnekade därför in i det längsta behovet av sådan mer aktuell forskning med det felaktiga påståendet att Brå-rapporten från 2005 redan visat att överrepresentationen förklaras av socioekonomisk bakgrund.

Men Brå gjorde en standardisering av materialet med avseende på socioekonomiska variabler för alla brott sammantaget – inte för våldtäkt specifikt – och överrepresentationen sjönk då endast från 2,5 till 2,1.

Så kanske kan de patriarkala mönster som Lars Ohly ansåg tvingat honom till tafsande också förklara den stora överrepresentationen av förövare inom gruppen män med invandrarbakgrund.

Men utan forskning kan vi inte förstå överrepresentationen. Det orsakssamband vi lärt oss ta för givet mellan socioekonomi och brott som exempelvis våldtäkt uttrycks i Brå-rapporten som endast en samvariation.

Aktivistiska vänsterfeminister har som politiker, myndighetspersoner, akademiker och opinionsbildare än så länge lyckats förhindra att aktuell adekvat forskning genomförs, att relevant information sprids, att saklig debatt och välbehövliga diskussioner kan föras om ett växande samhällsproblem. Men även kunskap måste behandlas fördomsfritt.

Om inte politiker börjar investera i förutsättningslös forskning kring varför och vilka som blir förövare så spär de istället på de politiska önskingarnas olika rykten och myter med följden att samhällsklimatet polariseras alltmer.

Antalet våldtäktsmän är för få för att göra någon till rasist. Samtidigt är överrepresentationen för stor och brottsoffren för många för att den inte ska undersökas.”

FOTNOT:

Ann-Charlott Altstadt anger en felaktig siffra ur Brå-rapporten från 2005. Den korrekta siffran är att invandrare är överrepresenterade med **fem gånger** i sexualbrott, jämfört med svenskar.

Taggad:

#Metoo,
Ann Charlott Altstadt,
Brå,
Jerzy Sarnecki,
Lars Ohly,
Linda Westerlund Snecker,
patriarkatet,
Rosanna Dinamarca,
Sexualbrott

Publicerad av Julia Caesar

[Visa alla inlägg av Julia Caesar](#)

3 reaktioner till “Det här pratar inte politikerna om i Almedalen”

ulsansblogg skriver:

4 juli, 2018 kl. 14:00

Reblogga detta på [ulsansblogg](#) och kommenterade:

De svenska feministiska kommunisternas teorier kan vi avfärda som verklighetsfrämmande.

Det gigantiska kommunistiska experimentet som Sovjetstaten var gick i graven. Svenska kommunister inser tyvärr inte att deras ”verklighet” inte passar in i ett civiliserat samhälle där individens ansvar borde vara det primära och inte där man kan gömma sig i kollektivet.

”Att vänsterfeministiska opinionsbildare idag prioriterar ”stoppa rasismen” framför ”stoppa våldtäkterna”, då de tolkar in en konflikt mellan parollerna, får konsekvenser både för brottsoffren som för det alltmer polariserade debattklimatet.”

↳ Svara

martinbohman skriver:

4 juli, 2018 kl. 09:26

Artikeln är bara onödigt mångordig och fakta vet vi redan: Att Sverige har fyllts av män från främmande kulturer där kvinnor ses som underlägsna och i synnerhet om de inte betar sig som de ”borde” enligt de här männens grovt sexistiska världsbild. Våldtäkt på sådana kvinnor ses som ursäktligt av de här männen, då de inte hör till den egna gruppen utan representerar något för de här männen främmande.

Politikerna är i grunden ansvariga, då det är Sveriges helt vansinniga migrationspolitik som gjort det möjligt för de här främmande elementen att etablera sig i vårt land.

↳ Svara

invandrare1957 skriver:

4 juli, 2018 kl. 06:18

Vi styrs av floskler. Människans lika värde, feminism och svenska varianten av METOO. Dom är bara till för att föra Sverige mot världsdiktatur som styrs av kapitalet och ogliarker som suger ur världen billigaste land producera och sugur. Det kallas för att höja levnadsstandarden i dom länder. Svenska politiker offrar svenska flickor för att genomföra det här. Och Liberalerna verkar värst eller galnast. Därför har vi bara en person som passar som statsminister det är Jimmie Åkesson. Bara för att han är nationalist. Där har vi ett till ord som man har gjort om till en floskel nationalist står för rasist o högerextrem enligt sjuklövern. Rösta rätt gott folk. För vi överlever bäst med nationalism o handelsavtal och utan våldtäkter eller åtminstone 90% av dom det finns även några galna svenskar titta på Gudrun Schyman.

↪ Svara

[WordPress.com](#).